

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De Erkenbaldo de Burban, cui idem contigit, cùm ei ob occasionem
cognati sacramentum fuisset negatum, cap. 38.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Retulit nobis Dominus Bernardus de Lippa Abbas Liuoniae, nunc Episcopus ibidem, rem satis gloriosam. Cum quidam, si bene memini, Conuersus, qui nuper fidem susceperat, monachos communicare vidisset, & sibi hoc minimè licere cognouisset, stans contra altare communicandi desiderio suspirauit: & ecce, pius Dominus, sine sacerdotis ministerio, de altari per sacramentum descendere dignatus est in os eius; qui mox hostiam aperto ore ostendens, & causam tantæ gratiæ manifestans, cunctos qui aderant in stuporem conuertit: eandem enim hostiam defuisse reppererunt in altari. Simile huic contingit ante hoc biennium, quod tanto erat mirabilius, quanto sensui humano profundius.

ERkenbaldus de Burban vir nobilis erat & potens, & tantus amator iustitiæ, vt nullam in iudiciis respiceret personam: hic cum grauiter infirmaretur, lectoque decumberet, in proxima camera tumultum, clamoresque femineos audiuit: qui cum de causa sciscitaretur, nullus ei circumstantium veritatem dicere præsumpsit. Tunc mittens vnum ex pueris, ait: Præcipio tibi sub interminatione oculorum tuorum, vt dicas mihi meram veritatem. Cui ille pauens respōdit: Domine, domicellus meus, filius sororis vestræ feminam vi opprimere voluit, & hæc fuit causa tanti clamoris. Ad quod verbum valde commotus, dixit militibus: Ite, & suspendite illum. Milites obedientiam simulantes, postquam egressi sunt, dixerunt ad inuicem: Si occiderimus iuuenem hunc nobilem, & dominus noster, sicut opinabile est, mortuus fuerit, vel morte mulctabimur, vel erimus extorres. Omnia tamen iuueni intimantes, & vt præsentia auunculi se subtraheret commonētes, post horas aliquas ad dominum suum ingressi, se eius implese mandatum affirmauerunt. Quinto verò die, iuuenis æstimans auunculum de culpa esse placatum, vel immemorem, aperto ostio introspexit: quæ vt infirmus con-

spexit,

spexit, verbis blandis iuxta se sedere præcepit, vno vero brachio collum eius stringens, & manu altera cullum suum clam extrahens, gutturi eius infixit, & occidit, qui cum planctu & dolore multorum elatus, toti prouinciæ incussit horrorem. Sed & Erkenbaldo additus est dolor dolenti, adeo vt inualefcēte infirmitate, pro Episcopo mitteret, petens sacrum sibi corpus deferri: qui cum venisset ille, cum multis lacrymis & contritione cordis, omnia peccata sua confessus est, tacita tamen iuuenis interfectione. Super quo Episcopus iratus, respondit: Quare subtrahitis parricidium, quod commisistis in cognatum vestrum? Dicente illo: Fuitne hoc peccatum? Subjecit Episcopus: Etiam crudele nimis. Et ille: Ego neque peccatum iudico, neque a Deo mihi remitti deosco. Respondente Episcopo: Ego vobis Christi corpus non tradam, nisi parricidium idem confiteamini. Subiunxit vir nobilis: Sciatis domine, me illum non occidisse ex aliquo rancore, siue motu iræ, sed solummodo ex Dei timore, zeloque iustitiæ. Nunquam aliquis filium sororis plus diligere potuit, quam ego illum dilexi. Si mihi corpus Domini mei negaueritis, ego illi corpus & animam meam cōmitto. Hæc autem dixit & egit propter exemplum, ne iustitiæ & iudicio derogare videretur. Vix enim Pontifex limē domus egressus fuerat, & ecce ægrotus eum reuocauit, dicens: Reuertimini domine Episcope, reuertimini, videte si in pixide habeatis corpus Christi. Quod cum fecisset, nec aliquid in ea reperisset, subiunxit ille: Ecce quem mihi negastis, ipse se mihi non negauit: apparuitque hostia in ore eius, & impletum est in eo, quod per Sapientem dictum est: Diligite iustitiam, qui iudicatis terram. Sētite de Domino in bonitate, & in simplicitate cordis quærite illum; quoniam inuenitur ab his, qui non tentant illum: apparet autem eis, qui fidem habent in illum. Episcopus verò pauens, tantum miraculū ubique diulgauit, per quem etiam quibusdam Abbatibus ordinis nostri innotuit, qui anno præterito illud in capitulo generali recitauerunt, cunctis Dominum

glo.

Sap. 10.

glorificantibus, qui facit mirabilia magna solus.
A P O L L O N I V S: Valde me lætificat horum relatio.
C A E S A R I V S: Aduerte nunc, quanta sit in corpore Christi dulcedo.

CAPVT XXXIX.

*Dulcedo
qua est
in sacra
Euchari
stia.*

Exod. 16

NOui quondam sanctimoniam ordinis nostri, quæ illam accepit à Domino gratiam, vt quando communicat, tantam ex ipso sacro corpore dulcedinem sentiat, ac si mel reciperet: non saporem panis, sed mellis, vt dixi, in masticatione sensit tota illa die, maximè ante perceptionem cibi corporalis, saluam habens mellifluam. Nec mirum, legitur enim de manna, quòd gustus eius fuerit quasi simile cū melle. Est autè eadem sanctimonialis virgo vitæ venerabilis, cuius personam supprimo, eo quòd adhuc viuat, & se prodi non permittat.

CAPVT XL.

*Marion
falt.*

Iudi. 14.

Apoc. 5.

Canti. 4.

Similem gratiam, & fortè maiorem, auditi colatam fuisse dominæ Alheydi, primæ Abbatisse Monasterij ciuitatis VVestualix: hæc quotienscunque corpus Domini à sacerdote suscepit, nõ panis soliditatem inter dentes, neque panis saporem intra fauces sensit, sed ipsum sacramentum, quasi fauus mellis sine masticatione, per guttur eius in ventrem defluxit, sic vt mira suauitate omnia eius interiora replerentur: quando defuncta est, dominus Florentius Abbas de Campo sanctæ Mariæ, qui pater eius fuerat spiritualis atque confessor, post sepulturam eius omnibus qui confluxerant, eandem gratiam prædicauit.

A P O L L O N I V S: Si de cadauere leonis, vt legitur in Iudicum, egressa est dulcedo; non miror, si de corpore Christi, qui est leo de tribu Iuda, dulcedo egreditur.

C A E S A R. Iustè moueris, videtur huic beatæ congruisse illud sponsi in Canticis Canticorum: Fauus distillans labia tua sponsa, subaudis, est tibi corpus meum. **A P O L L O N I V S**: Quæ tibi videtur fuisse causa illius dulcedinis in sacramento, atque liquefactionis? **C A E S A R I V S**: Ardor perfectæ charitatis, qua æstuabat; nam cùm esset naturaliter, vel potius ex abstinentia & laboribus

semper